

ΚΡΑΥΓΗ

ΤΟΥ ΕΚΠΛΗΘΟΥΤΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΕΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΚΡΙΤΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΥΠΟ Μ. Τ. ΣΑΚΕΔΔΑΡΙΟΥ

ΕΥΝΑΡΟΜΑΙ

ΕΤΗΣΙΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Δραχ. 5

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Φραγ. 10

ΕΞΑΜΗΝΟΙ

3

6

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΕΝ ΠΑΤΡΑΣΙΣ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

Ὁδὸς Ἀγίου Ἀνδρέου
ἐναντὶ ὁμωνύμου Ναοῦ

ΤΟ ΚΡΗΤΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΙ Ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Κατάπληξιν ἐπροξένησαν εἰς τοὺς ἐξετάζοντας τὰ πολιτικὰ πράγματα αἱ ἐπὶ τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος δηλώσεις τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ ἐπὶ τῆς ἐπερωτήσεως τοῦ Βουλευτοῦ Ἀχοῦ—Ἡλίδος κ. Μειντάνη.

Ὅλοι διηρωτῶντο καὶ διεπυθάνοντο: Τίνα σκοπὸν ἐνείχε τοιαύτη συζήτησις καὶ τί ἐπεδίωκεν ὁ Πρωθυπουργὸς διὰ τῶν δηλώσεών του;

Καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον προσεκήθη ἡ συζήτησις αὕτη ἐξήπτε περισσότερον τῶν ἀνθρώπων τὴν περιέργειαν. Δὲν ἦτο ἐπερώτησις φυσικὴ, τὴν ὁποῖαν προκαλοῦν περιστάσεις ἐπιβεβλημέναι. Ἦτο ἐπερώτησις παρασκευασμένη διὰ νὰ λάβῃ ἀφορμὴν ὁ κ. Πρωθυπουργὸς νὰ εἰπῇ, ὅσα εἶπεν ἄστοχα καὶ ἀντιπολιτικά. Ὅταν ὁ κ. Μειντάνης ἠρώτησε τὸν Πρωθυπουργόν, ἂν δὲν προσκρούῃ εἰς τὰ ἔθνικα συμφέροντα ἡ ἐπερώτησις του, ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ὤφειλε νὰ δηλώσῃ, ὅτι δὲν εἶναι καιρὸς ἀρμόζων πρὸς τοιαύτας λεπτεπιλέπτους συζητήσεις. Διότι μία λέξις ἔστω καὶ ἁθῶα, δύναται νὰ ἐνσκήψῃ ἐπιβλαβὴ ἐπιρροὴν εἰς τοὺς ἔθνους τὰ συμφέροντα. Ὁ ὀρίζων τῆς πολιτικῆς εἶναι τεταραγμένος. Πόλεμος ἐν Ἀφρικῇ, πυρκαϊὰ ἐν τῇ Μεσογείῳ, ἡφαιστειὸν ἐν τῇ διπλωματικῇ Εὐρώπῃ.

Τι ἐξεβίαζε τὸν κ. Πρωθυπουργόν νὰ προκαλέσῃ διὰ τῶν μυστικῶν συνεννοήσεων μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ζαΐμ κῆς μερίδος καὶ εἶτα νὰ ἀπ δεχθῇ τὴν συζήτησιν διὰ νὰ εἰπῇ δημοσφ, ὅσα δὲν ἤρμοζον νὰ εἰπῇ, οὔτε εἰς διπλωματικὴν ἀπάντησιν;

Τοῦτο εἶναι ἐν αἰνίγμα εἰς ἐκείνων τὰ ὅποια μᾶς ἐκληροδότησεν ἡ ἀπόκρυφος

διπλωματικὴ δράσις τοῦ περιοδεύοντος Κράτους.

Ἀλλὰ καὶ ὁ τρόπος καθ' ὃν ἔθεσε τὸ ζήτημα ὁ κ. Πρωθυπουργὸς πρὸ τῆς Βουλῆς δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἐκπληκτικὸς εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

Τι θὰ εἶπῃ ἡ πύξυς ἡ παραδοχὴ Κρητῶν Βουλευτῶν;

Μία τοιαύτη πρότασις ἦτο ἐκτὸς τῶν περιστάσεων καὶ ἐκτὸς τῆς πολιτικῆς θέσεως τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Κυβέρνησις δὲν ἐζήτησε πιστώσεις ἀπὸ τὴν Βουλὴν προβλόμενος πόλεμον προσεχῆ, διὰ νὰ εἰπῇ ἡ πόλεμον ἢ εἰρήνην. Ὁ Βενιζέλος δὲν εὗρίσκετο εἰς ἡν θέσιν ὁ μέγας Περικλῆς ὅταν εἶπε τὸ περίφημον ἐκεῖνο.—Ὁρῶ τὸν πόλεμον ἐκ Πελοποννήσου προσερχόμενον, διὰ νὰ εἰπῇ καὶ αὐτὸς ὁρῶ τὸν πόλεμον ἐκ Τουρκίας προσερχόμενον. Οὔτε ἡ ἀντιπολίτευσις παρώρμα τὴν Κυβέρνησιν εἰς πόλεμον, διὰ νὰ θέσῃ αὕτη πρότασιν περὶ πολέμου ἢ εἰρήνης.

Τὸ ζήτημα ἦτο περὶ τῆς σκέψεως τῶν Κρητῶν τοῦ νὰ στείλουν ἀντιπροσώπους εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλ' ἡ σκέψις αὕτη πρῶς δὲν ἀπετέλει τὸ δεύτερον κῶλον τῆς διαφευκτικῆς προτάσεως, τὴν ὁποῖαν ἔθεσεν ὁ κ. Βενιζέλος. Πόλεμος ἢ Κρήτες Βουλευταὶ δὲν εἶναι πρότασις λογική. Εἶναι μία, ὡς λέγουσιν οἱ λογικευόμενοι, contradictio in terminis. Πόλεμος ἢ εἰρήνη, ναί, ἀλλὰ πόλεμος ἢ Κρήτες βουλευταὶ εἶναι λογικῶς, τέρας, καὶ πολιτικῶς μία ἀδεξιότης: κατάφωρος, ἐκτὸς πλέον ἂν ὁ κ. Βενιζέλος δὲν ἀπετείνετο εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Βουλὴν, ἀλλ' εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν, διὰ νὰ δηλώσῃ ὅσα δὲν ἐτόλμα νὰ δηλώσῃ εἰς τὸν Γκαλήπ βέην τοῦ Μ. Βαζύρου καὶ τῶν Νεοτῶν

ζων.

Ἴσως ὁ κ. Βενιζέλος ἐσκέφθη, ὅτι ἐν τῇ οὐσίᾳ τῶν πραγμάτων ὁ πόλεμος θὰ προήρχετο ἐκ τῆς παραδοχῆς τῶν Κρητῶν Βουλευτῶν καὶ ἐπομένως ἡ πρότασις πόλεμος ἢ Κρήτες εἶναι ἡ φυσικὴ συνέπεια τῶν πραγμάτων. Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ἀκόμη ἀντιμάχονται τὰ πράγματα. Τὸ ζήτημα τῶν Κρητῶν βουλευτῶν ἀπέχει πολὺ. Καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ δύναμις πολλὰ σκέψαι νὰ μεταβληθῇ καὶ νὰ μεταβληθῇ καὶ νὰ ἀλλοιωθῇ.

Διὰ τοῦ κ. Βενιζέλος ἐπέσπευσεν τὰς πολιτικὰς του δηλώσεις τὰς τέσων ἀντιπολιτικῶν καὶ ἐξευτελιστικῶν;

Ἄλλως ἡ ἐπερώτησις τοῦ κ. Μειντάνη ἠδύνατο νὰ διατυπωθῇ ὡς πρόκλησις, ὅπως ἡ Κυβέρνησις δηλώσῃ τί σκέπτεται νὰ πράξῃ εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν οἱ Κρήτες Βουλευταὶ ἐτοιμασθῶν διὰ τὸν Πειραιᾶ. Ἐν τοιαύτῃ ἐπερώτησει ὁ κ. Βενιζέλος ἠδύνατο νὰ ἀπαντήσῃ, ὅτι τὸ ζήτημα ἀπέχει ἀκόμη μακρὰ, καὶ οἱ ἀν τοιαύτη ἀτόρπις τῶν Κρητῶν γαῖνη διστικὴ, ἡ Κυβέρνησις ἔχει ἐπίσης γνώμην ὀριστην. Ἐπομένως τοιαύτη συζήτησις εἶναι πρόωρος καὶ βλάπτει τὰ ἔθνικα συμφέροντα.

Ἀλλ' ὁ κ. Βενιζέλος δὲν εἰδείξε τὴν ἐπιβεβλημένην ἐπιφυλακτικότητα, οὐδὲ τὴν ἀπαιτούμενην ἐπικαιρότητα. Ἡρπίσε τὴν πρότασιν, ἡ ὁποία ἐμαγειρεῖται καὶ ἐψήθη εἰς τὴν Αἴγινα, ἐτέθη δὲ εἰς τὴν παροῦσάν τοῦ κ. Μειντάνη. Καὶ ἐξ αὐτῆς ὀρμηθεὶς ὁ κ. Βενιζέλος ἔθετε τὴν ἰδίαν του πρὸ τῆς Βουλῆς—ἡ πόλεμος ἢ Κρήτες!

Ἀλλὰ μία τοιαύτη πρότασις ἐπέβη τῆς Βουλῆς τὴν θέσιν καὶ ἐτυράννει ἀπορήτω τὴν διάνοιαν. Τοιαύτην δὲ πῶς καὶ τυραννίαν δὲν γνωρίζουν τὰ κοινοβουλευτικὰ χρονικά. Εἰς τὴν πρότασιν τοῦ πολέμου τί ἠδύνατο νὰ ἀπαντήσῃ ἡ Βουλὴ; Ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἀναγνωρίζουν ὅτι ὁ πόλεμος θὰ ἦτο κατατροπὴ περὶ

ειδώς και και πολυτρόπως. Πείαν αποντήσιν λοιπόν επιμένει ο κ. Βενιζέλος;

Τό ζήτημα ήτο αν τω νυντι έιέκειτο ο πόλεμος, ή οι Κρήτες θά έπτελλον βουλευτάς.

Ο κ. Καλλιέγγης ο πρώην πρέσβης έν Κωνσταντινουπόλει και πρώην Υπουργός των Εξωτερικών είχε δικαίον να υποδείξη τούς κινδύνους και τας συνεπείας, τας όποιās θά συνεπέρειεν ή ψήφος τής Βουλής εξαναγκασμένης επί της προτάσεως του κ. Πρωθυπουργού. Διότι αποκρούουσα ή Βουλή τούς Κρητάς, απέκρουε τόν ένωτικόν ψήφισμα, έκείνο ακριβώς, τόν όποιον έξήτει ή Τουρκία να δηλώση ή Ελλάς και δέν τόν έδήλου επί τρία έτη. Έπειτα αποκρούουσα τόν ένωτικόν ψήφισμα άφείρε από τας Δυνάμεις τόν δικαίωτον της συγκυριότητας τόν όποιον είχαν μετά των Κρητών επί της Κρήτης και τόν μετεβίβαζεν αυτή ή Ελλάς εις την Τουρκίαν. Αυτή είναι ή λογική και πολιτική συνέπεια τής ψήφου τής Βουλής. Διότι όταν ή Ελλάς άναγνωρίζη, ότι ή Τουρκία θά κηρύξη άριύκτως τόν πόλεμον, άναγνωρίζει συνάμα, ότι τόν Κρητικόν ζήτημα είναι casus belli διά την Τουρκίαν. Άλλά τούτο ακριβώς δέν άνεγνωρίζον άι Δυνάμεις εις την Τουρκίαν. Διότι όσάκις ή Τουρκία διαμαρτύρετο εις τας Δυνάμεις και ήτείλει την Ελλάδα και διότι οι Κρήτες ένήσκαον την διαίτησιν έν όνόματι του Βασιλέως των Ελλήνων, και διότι ώρρίζοντο, και διότι έφύριζον σύνταγμα ατέλειως, και διότι Έλληνες άξιωματικοί διαργάνουν τόν Κρητικόν στρατόν, όσάκις, λέγομεν, ή Τουρκία διαμαρτύρησιν δι' όλα ταύτα, ή Ελλάς και άι Δυνάμεις άπάντων εις αυτήν, ότι ή Κρήτη εύρίσκεται εις τας χείρας των Δυνάμεων και δέν έχει δικαίον να διαμαρτύρεται και να άπειλή. Ό,τι κάμνουν άι Κρήτες άνήκει εις ήμάς τας Δυνάμεις να κρίνωμεν, ουχι εις έτε φίλτατη Τουρκία.

Τώρα όμως ο κ. Βενιζέλος με τας δηλώσεις του μετέβαλε την διπλωματικήν έπιν του Κρητικού ζητήματος και τόν κατέστησε ζήτημα Έλληνοτουρκικόν. Είναι ή δέν είναι τούτο όπισθοδρόμησις; Άλλ' ο πόλεμος, αυτό τόν πόλεμον έπράξε τόν κ. Βενιζέλον.

Και δέν έσκέπη την άπλουστάτην ταύτην σκέψιν.

Η Κρήτη άνήκει εις τας Δυνάμεις. Αι Δυνάμεις έχουν έν Κρήτη άντιπροσώπους. Οι άντιπρόσωποι θά έλεγον εις τούς Κρητάς. Κύριοι είσθε υπό την συγκυριότητα των Δυνάμεων. Δέν ήμπορευε να μεταβήτε εις Αθήνας άνευ της γνώμης των Δυνάμεων. Μεταβολή.

Η Ελλάς άφ' έτέρου θά έλεγεν εις άι Δυνάμεις. Η Κρήτη είναι υπό την προστασίαν σας. Οι Κρήτες έρχονται. Η Ελλάς δυνάμει του φυσικού δικαίου

δέν δύναται να άρνηθ ή την είσοδον των Κρητών. Θά ήτο έθνική άτιμία και αυτοκτονία. Σεις ως δικαιοχιοι σκεφθήτε και αποφασίσατε.

Αυτή ήτο ή φυσική των πραγμάτων εξέλιξις.

Άλλ' ο κ. Βενιζέλος δέν έσκέφη εύτως. Άνευ άνάγκης έμαγεύσαν έν Αίγινη μίαν πρότασιν διά να άταντήσουν όχι εις τούς Κρητάς και τούς Έλληνες, άλλ' εις τούς Τούρκους, ότι τόν Κρητικόν ζήτημα άνήκει εις αυτούς και έπομένως δικαιούνται να άπειλουν με πόλεμον την Ελλάδα. Δέν είναι πλέον ζήτημα Ευρωπαϊκόν, άλλ' Έλληνοτουρκικόν.

Διά να κατανοηθ ή όλη ή διπλωματική σκευωρία της οίκτης αυτής ύποθέσεως, πρέπει να άναμνησθουν τά προηγούμενα.

Από τόν ένωτικόν ψήφισματός του 1908 ή Τουρκία δέν έπαισε πιέζουσα την Ελλάδα να δηλώση, ότι δέν έχει άξιώσεις επί της Κρήτης, ότι δέν θά δέχθη Κρητάς βουλευτάς κτλ. Άν ή Ελλάς δέν παρέδεχτο ταύτα, ή Τουρκία δέν θά έδιδε τέρμα εις τόν μπόκοτάς, δέν θά έπαισε πιέζουσα και τυραννούσα τούς Έλληνες Μητροπολίτας και τόν δούλον Γένος.

Η Ελλάς ήρνεύτο να δέχθη των Νεοτούρκων τας προτάσεις επί τρία έτη. Όλοι οι Κυβερνήται παρέπειπον την Τουρκίαν εις τας Δυνάμεις, και άι Δυνάμεις δέν είσάκουον την Τουρκίαν.

Έπ' έσχάτων έπνευσεν άνεμος άλλος. Έν νέον δόγμα έπενερίθη.

Τό της άπ' εύθείας Έλληνοτουρκικής συνεννόησεως.

Η Ελλάς να δηλώση, ότι δέν έχει άξιώσεις επί της Κρήτης και ότι ή Τουρκία έχει δικαίωμα να κηρύξη τόν πόλεμον, αν εξακολουθ ή άναμνησμένη ή Ελλάς τόν Κρητικόν πράγματα.

Νά δηλώση! Πώς; Νά δηλώση εις τόν Γαλήν μπεήν, ότι δέχεται της Τουρκίας τας προτάσεις.

Ητο σκληρόν. Διά τούτου της δηλώσεως ή Ελλάς άπέφυγε τόν μετά της Τουρκίας πόλεμον. Άλλ' έδημιούργει έσωτερικούς κινδύνους τρομικωτέρους. Η έθνική φιλοτιμία πληγώμενη εις τή στήθια, θά άνέτρεπεν, έτι εύρισκεν έμ-πρός της.

Η διπλωματία του Γαλήν εύρισκε δικαιολογημένη την άνησιν.

Έξέδρον άλλην μέθοδον διά να φθάσουν εις τόν σκοπόν. Η Ελλάς να μή προβή εις δηλώσιν διπλωματικήν, άλλ' εις κοινούβουλευτικήν, την όποιαν ή Τουρκία θά λάβη υπό σημείωσιν.

Η Αίγινα έμαγεύετο τόν σχέδιον. Ο κ. Μειντάνης τόν παρέδωκεν επί της Τραπεζίας.

Ο κ. Βενιζέλος έκάλεσε τότε τούς Έλληνες βουλευτάς να δηλώσουν, ότι δέν δέχονται τούς Κρητάς, ότι θεωρούν την Κρήτην ως παρέχουσαν δικαίωμα εις την Τουρκίαν πόλεμου. Και έπειδή

ή Ελλάς έι άι άνίκανος προς πόλεμον ή Έλληνες άπεδέχθησαν τας Τουρκικάς προτάσεις υπό τόν πρότερον, ότι κηρύτουν τούς Κρητάς μισούς.

Και δέν ήγνουσαν, ότι αυτοί έγένοντο καταγέλαστοι ένώτιοι του Κόσμου και των Δυνάμεων εις τας όποιās άνήκει ή τύχη των Κρητών και της Κρήτης.

Είναι διπλωματική ικανότης του κ. Βενιζέλου ή λύσις αυτή; Ο χρόνος θά τόν δείξη.

Μόνον ο Θεός και τόν συμφέρον των Δυνάμεων ήμπορουν να έπανορθώσουν των Έλλήνων βουλευτών την μωρίαν. Και ο Τριούρης διεκρύψε τόν 89 ότι ή Κρήτη πρέπει να ύπακούση εις της Ελληνικής Κυβερνήσεως τας έπιταγας. Άλλά ή Κρήτη άνήκει διεθνώς εις την Τουρκίαν και φυσικώς εις την Ελλάδα. Άλλά σήμερα ή Κρήτη άνήκει διεθνώς εις την Ευρώπην και ουχι εις την Τουρκίαν. Εις δέ την Ελλάδα άναγνωρίσθη διεθνώς τόν δικαίωμάν διδω είστην Κρήτην τόν όνομά της, τούτονόμωτης, τούδεδικαστάς της και τούς οργανισμούς της. Οία διαφορά και οία άπόστασις μεταξύ του 89 και του 911. Ο Τριούρης θά έλεγεν σήμεραν εις την Τουρκίαν. Ούτε θά καλέσω Κρητάς βουλευτάς, ούτε θά αποπέμψω. Τα παρόντα σου, ή Τουρκία, εις την Ευρώπην. Εις αυτήν θά ύποταχθώμεν άμφοτεροι.

Αυτή είναι ή θέσις του ζητήματος και ουχι ως τόν έθεσεν ο κ. Βενιζέλος.

ΨΕΥΔΟΡΚΙΑ

Έν Καρδίτσην κατεδικάσθη ένας Τραπεζίτης Τσαγανός επί ψευδορκίας εις τριμήνον φυλάκισιν. Άμε γύρουε πίσω έφαγεν ο Τραπεζίτης ούτος κανέναν πτωχόν γεωργόν και διά τούτου έξήτει και τόν ρέστα.

Και πάλιν καλή ποδ κατεδικάσθη τρεις μήνας. Κατά τόν παλαιόν νόμον θά κατεδικάζετο από 5 έως 10 έτη. Η άνθρωπότης όμως του Μαυρομυχήλη έξωμώωσε την ψευδορκίαν με άπλοον πλημύημα. Και ο κ. αυτός έρκράγος Τσαγανός θά πληρώσ η δρασμός 90 και θά έξέλθ η ελεύθερος.

Ο Δικαστήν με τας νέας θεωρίας περί κοινής και ποινικότητας.

Η ΑΝΑΤΟΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΖΩΗΣ
ΕΔΡΕΥΟΥΣΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΤΑΙΡΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

ΔΡ. 2,000,000

ΛΑΤΚΑΙ
ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ

Η ΑΓΓΛΙΑ ΚΑΙ Η ΚΡΗΤΗ

Έπασχέθημεν να αναδημοσιεύσωμεν έκ της Γαλλοφώνου Αθηναϊκής έφημερίδος «Les Nouvelles de Grèce» έν ιστορικόν έγγραφον του Άγγλου Πρωθυπουργού Άδερδίνου περί Κρήτης, τόν όποιον άπέστειλε την 20 Δεκεμβρίου 1898 εις τόν έν Κωνσταντινουπόλει Άγγλον Πρέσβην R. Stratford Canning.

Η συνάδεσφος δημοσιεύουσα τόν έγγραφον τούτο λέγει, ότι τόν δημοσιεύει έξ άφορμής του άρθρου της «Κραυγής» Άγγλία και Σούδα. Άλλ' ο έπιδώσας τόν έγγραφον αξιότιμος συνάδεσφος κ. Καραπαναγιώτης πρόδρημοσίευσιν λέγει, ότι τόν δημοσιεύει εις άπάντησιν του άρθρου της «Κραυγής». Και ως τοιοϋτον ή «Κραυγή» τόν αναδημοσίευει. Η κεντρική ιδέα της «Κραυγής» είναι, ότι ή Άγγλία δέν έπέδωκεν ούτε την Κρήτην ούτε την Σούδαν δι' έαυτήν. Η άντιδράσις της άπέβλεπε την Ρωσίαν και άι άγώνες της έστρέφοντο, πώς ή Ρωσία να μή κατακτήσ η την Κρήτην υπό οίανδήποτε μορφήν.

Την κεντρικήν αυτήν ιδέα φαίνεται μή συμμερίζομενος ο κ. Καραπαναγιώτης. Πιστεύει μετά πολλών άλλων την ριζωθείσαν πρόληψιν, ότι ή Άγγλία έποφύλμαξ την Κρήτην και την Σούδα και διά τούτο άντιδρά κατά των Κρητικών άγώνων και της ένώσεως της Κρήτης μετά της Ελλάδος.

Και την πεποίθησιν του ταύτην νομίζει, ότι άρύεται έκ του έγγραφου του Άδερδίνου προς τόν Πρέσβην του Stratford Canning, και τόν ρπτει κατέναντι της «Κραυγής».

Αποσέμειθα διότι λόγω της σοβαρής ύλης, ή όποια έδημιουργήθη κατά την έβδωμάδα ταύτην δέν δυνάμεθα να αναδημοσιεύσωμεν όλόκληρον τόν μακροσκελές έγγραφον, ως υπεσχέθημεν. Θά άρκεσθώμεν εις τόν μέρος εκείνον, τόν όποιον άποστέλει εις τόν παρ Κρήτης στοχασμόν της Άγγλικής διπλωματίας. Τούτο δέ είναι και τόν έπίμαχον ζήτημα. Η παράλειψις των άλλων μερών του έγγραφου δέν έχει άξίαν. Δίδει μίαν οδηγίαν εις τόν Πρέσβην του Άγγλου Πρωθυπουργού επί του Κρητικού ζητήματος καθόσον δέν ήγνους ποσώς τόν ζήτημα κατ' αυτόν.

Και ο Διευθυντής της «Les Nouvelles de Grèce» και ο κ. Καραπαναγιώτης θά συνμολογήσουν, ότι τόν παραλείπομεν δέν έχουν πολλήν άξίαν ή ουδέ μίαν επί του ζητήματος άν ή Άγγλία θέλη ή δέν θέλει την Κρήτην, αν καταπολεμή των Ελλήνων τούς πόθους.

Μετά τας έξηγήσεις ταύτας είσερχόμεθα εις τόν έγγραφον.

Είτομεν ότι ο πρέσβης διαφωνεί προς

την πολιτικήν του Άγγλικού Υπουργείου και έπρότεινε όπως ή Άγγλία και Γαλλία κατακτήσουν την Κρήτην και την παραχωρήσουν εις την Ελλάδα.

Ο Άγγλος Πρωθυπουργός άναίρων τας σκέψεις του άντιπροσώπου του γράφει:

Γνωρίζομεν κάλλιστα την πολεμικήν μέθοδον των Τούρκων. Είναι ικανώτατοι να υπερασπίζονται μετά πολλού πείσματος και άποτελεσματικών θέσεως δλιγώτερον όδυμχά από τας της Κρήτης».

Και μετά τόν κόπνημα αυτό της έπιπολαιότητος του πρέσβους του Άδερδίνου μετά θυμού εξακολουθεί.

Και προς τίνα σκοπόν θά έπεχειρούμεν την κατάκτησιν ταύτην; Θά κατεκλώμεν την Κρήτην διά να ίκανοποιήσωμεν τας άπαιτήσεις του Κόμητος Καποδιστρίου, όστις διατείνεται, ότι άνευ της κατοχής της Κρήτης ή Ελλάς θά ήτο ένας κομμός άνευ κεφαλής μετά μελόν άφύχων».

Είτα ο Άγγλος Πρωθυπουργός χωρίς να μετρίσ η τόν τόνον του εξακολουθεί:

Η Έξοχότης σας θά έκαμνε καλή νά άπαντήσ η εις τας δι' εικόνην ρητορεύσεις ταύτας, ότι τόν άντικείμενον των Συμμάχων κατά την Συνθήκην ήτο να εισηγησ η την Ελλάδα, ουχι δέ να κατακτήσ η έν κράτος μετά καλής ή κακής αναλογίας. Ψελλιστε ακόμη να υπανθυήσ ης εις τόν Κόμητα Καποδιστρίαν τόν άρθρον της συνθήκης ταύτης, τόν όποιον ουδέις έξ ήμών πρέπει να λησμονή και διά τού όποιου άι τρεις Δυνάμεις ύποχρεούνται να μή λάθουν μέρος υπό οίανδήποτε πρόσκαιρον, εις τας έχθροπραξίας μεταξύ των δύο διαμαχόμενων.

Πού μέλλει να μάς οδηγήσ η τόν σύστημα της ταύτης έπιμελέσεως; Η Κρήτη ήτο ήτυχος κατά την ύπογραφήν της συνθήκης του Λονδίνου. Έάν εκάστη άταξία άναφυωμένη διά τυχαίων περιστάσεων ή διά έσσαν εισηγήσαν έν ταύτη ή εκείνη τη επαρχία του Οθωμανικού Κράτους, δικαιολογεί την έφαρμογήν των άρθρων της Συνθήκης, ή εκτέλεσίς της ου μόνον θά έπιβραδύνετο άπροσδιορίστως, αλλά θά καθίστατο έξ ολοκλήρου ανεφάρμοστος. Έάν ήμεις δέν ιστάμεθα στερεώς εις την θεμελιώδη αρχήν της συνθήκης, θεωρούμετες την εισηγήσ ην άναφάρμοστον. Έάν ήμεις δέν ιστάμεθα στερεώς εις την θεμελιώδη αρχήν της συνθήκης, θεωρούμετες την εισηγήσ ην άναφάρμοστον. Έάν ήμεις δέν ιστάμεθα στερεώς εις την θεμελιώδη αρχήν της συνθήκης, θεωρούμετες την εισηγήσ ην άναφάρμοστον.

Αυτό είναι τόν περιώνυμον έγγραφον επί του όποιου ή έν Ελλάδα Ρωσική προπαγάνδα ώκοδόμησε την προσηλυτιστικήν της διπλωματικήν και των Ελλήνων την άποπλάνησιν.

Άλλά τί λέγει τόν έγγραφον; Όσοι θέλουν να συλλάβουν τόν αληθή στοχασμόν της Άγγλικής πρέπει να σταθούν εις τόν τρόπον, καθ' έν όμιλει περί Καποδιστρίου.

Δέν λέγει, ότι δέν θά ίκανοποιήσωμεν ήμεις οι Άγγλοι τας άπαιτήσεις της Ελλάδος, αλλά τας άπαιτήσεις του Κόμητος Καποδιστρίου! Και όταν φβήσ η: τόν σημείον της μεγάλης του φυγικής άγανακτήσεως κατά τόν πρέσβήν του, δέν διακηρύττει ο Άδερδίνος, ότι δέν θά έπιτρέψ η ποτέ νά μεταβή ή

κατάως θά είργαζόμεθα να απαλλαγώμεν των ύποχρεώσεων, ως άναλόμενόν διά της άτυχούς αυτής συνεννόησεως».

Ο Άδερδίνος εξακολουθεί έντονότερον την κατά τόν πρέσβήν του νοθεσίαν ή έπιπλήξιν και άποκαλύπτει την περί Κρήτης θεωρίαν της Άγγλικής, ή όποια μέχρι σήμεραν είναι ή πέτρα του σκανδάλου και ή γεννήσασα τόσας προλήψεις περί των καταχθονίων σχεδίων της έπιδοούλου Αλβιώνος επί της Κρήτης.

Δέν μοι μένει τίποτε άλλο ή να Σας έπαναλάβω ότι ή Κυβέρνησις της Α. Μεγαλειότητος δέν βλέπει διά τίνα λόγον να προτείνη εις την Συνδιάσκεψιν του Λονδίνου την έλαχίστην τροποποίησιν των διαταχών των δεσφών εις τούς ναυάρχους Άγγλικής και Γαλλίας έν σχέσει με τόν άποκλεισμόν της Κρήτης.

Και όρρίλω τούτον άρμόζον να σής γνωστοποιήσ η, ότι ή Βρετανική Κυβέρνησις δέν θά έπιτρέψ η ποτέ, όπως ή σπουδαία ταύτη νήσος μεταβή υπό την κυριαρχίαν του Κόμητος Καποδιστρίου ή οίανδήποτε άλλης Δυνάμεως».

Ο Άδερδίνος με τόν αυτόν τόνον έγραψε και προς τόν έν Ρωσίαν πρέσβην του.

Τά δύο ταύτα έγγραφα άνεκόνισαν ο Άδερδίνος και εις τόν Πρίγκιπα Μέταρνιχ της Αυστρίας. Ούτος δέ εξαπέστειλε εις τόν έν Κωνσταντινουπόλει πρέσβην του την έπομένην νύκτα.

Η Άγγλική Κυβέρνησις μή άνεκόνισαν δύο έγγραφα, τά όποια άπέστειλεν εις τόν λόρδον Heytesbury και Statford Canning. Τό πρώτον είναι μεγάλης σπουδαιότητος και δέν άφίνει καμμίαν άμφιβολίαν εις τόν Αύτοκράτορα της Ρωσίας, ότι έν Λονδίνο άι άποφάσεις είναι όριστικά. Τό του Stratford Canning, είναι πλήρες όργης κατά της πορείας την όποιαν ήκολούθησεν ο πρέσβης ούτος, όστις έπ' έσχάτων φαίνεται είσελθών εις όλας τας έκκεντρικάς ιδέας του Προέδρου της Ελλάδος...

Αυτό είναι τόν περιώνυμον έγγραφον επί του όποιου ή έν Ελλάδα Ρωσική προπαγάνδα ώκοδόμησε την προσηλυτιστικήν της διπλωματικήν και των Ελλήνων την άποπλάνησιν.

Άλλά τί λέγει τόν έγγραφον; Όσοι θέλουν να συλλάβουν τόν αληθή στοχασμόν της Άγγλικής πρέπει να σταθούν εις τόν τρόπον, καθ' έν όμιλει περί Καποδιστρίου.

Δέν λέγει, ότι δέν θά ίκανοποιήσωμεν ήμεις οι Άγγλοι τας άπαιτήσεις της Ελλάδος, αλλά τας άπαιτήσεις του Κόμητος Καποδιστρίου! Και όταν φβήσ η: τόν σημείον της μεγάλης του φυγικής άγανακτήσεως κατά τόν πρέσβήν του, δέν διακηρύττει ο Άδερδίνος, ότι δέν θά έπιτρέψ η ποτέ νά μεταβή ή

Ο ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΗΘΩΘΗ

Εγκλημα στου γένους υπό την επιδοκιμασίαν όλων της Βουλής. Τον Σ. Δημητριάδου δεν κατώρθωσαν ευνεργώς να ξαναδώσουν στην ελευθερίαν. Η δε της καταδίκης του Δαυδοπούλου δυνάμει υπό τους ανέκδοτους της καλογουικής εμπειρίας την όριση και τέταρτον εις αυτούς να καταδικάζουν τα δόλια.

Ούτω εξήλθεν άδωτος ο Σ. Δημητριάδης και διεσώθη η τιμή της Έκκλησίας.

Η «Κραυγή» εύχεται όπως ταύταις άνιερσι πλεονέξουν και επίμεμπτοι επιτάξουν μύθοι να πουν της Έκκλησίας την αξιοπρέπειαν.

Συγχάρισμα τον Σ. Επίσκοπον και την Σύνοδον, υπερχαρίζον δε και διά της Έκκλησίας εν γενει το γόητρον.

ΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ Η ΚΥΠΡΟΣ—Η ΑΓΓΛΙΑ—Η ΕΛΛΑΣ

Αι αποκάλυψεις του Άγγλικού Τύπου επί της Άγγλικής πολιτικής απέναντι της Γερμανίας κατά την εποχήν του Μαρκινού ζητήματος είναι οσοδήποτε. Η συνεννόησις της Άγγλιας και Γαλλίας εν η περιπτώσει η Γερμανία επιθέτο κατά της Γαλλίας και το στρατηγικόν σχέδιον της Άγγλιας προς καταστροφήν του Γερμανικού στόλου είναι εκ των γεγονότων εκείνων, τα όποια άποσπείν οσοδήποτε οημείον της συγχρόνου πολιτικής ιστορίας. Αλλά ταύτα ζητήματα άπασχολούν τους πολιτικούς και στρατιωτικούς άνδρας. Αλλοι είναι άμύητοι να κρίνουν το έπιτυχές της συμμάχιας, να άνευρουν το γενικόν πνεύμα αυτής και την άξίαν του στρατιωτικού σχεδίου. Αλλ' εκείνο, το όποιον πρέπει να άπασχολήση τους Έλληνας ιδιαιτέρως είναι το άλλο μέρος της συνεννόησεως, ή συμφωνία τοιούτου της Γαλλίας και Άγγλιας επί του ζητήματος της Αιγύπτου και Μαρόκου.

Κατά την μυστικήν συνεννόησιν ή μὲν Γαλλία υποχρεούται να υποστηρίξη την Άγγλιαν εις την διακατοχήν της Αιγύπτου, ή δε Άγγλία την Γαλλίαν εις την διακατοχήν του Μαρόκου.

Και εδώ είναι το ενδιαφέρον του ζητήματος διά τους Έλληνας.

Μία διεθνή αναγνώρισις της Άγγλικής κυριαρχίας επί της Αιγύπτου θα προδίδε την Άγγλιαν εις την παραίτησιν της Κύπρου. Η Κύπρος είναι οικονομικώς επιβλαβής εις την Άγγλιαν. Πολιτικώς και στρατηγικώς είχε και έχει άξίαν ως σταθμός διὰ την Άγγλιαν προκειμένου να επιβλέψη και να διαπούη της Αιγύπτου και διὰ της Αιγύπτου διὰ της Αφρικής. Αλλ' επί της Αιγύπτου έδωκεν ήδη τον πόδα της. Δεν μένει παρά να αναγνωριθῇ διὰ διεθνούς πράξεως ή κατοχή της. Όταν ή διεθνή αυτή αναγνώρισις επιβλή η Κύπρος δεν έχει άξίαν διὰ την Άγγλιαν. Όλοι οι Άρμενιοι από του 1878 εις τας εσχάτας εκθέσεις των γνωματεύσεων την παραχώρησιν της νήσου ταύτης εις την Ελλάδα ως δαπανήρας διὰ την Άγγλιαν. Καθόσον δυνάμει της συνθήκης περί καταλήψεως αυτής το 1878, ή Άγγλία δίδει εις την Τουρκίαν όλες τας εισπράξεις της Κύπρου, τας όποιάς εισπράξεις και Έτος μετά της εποχής εκείνης. Κατά συνέπειαν ή αύθις των προσόδων δεν έλαττει εις της διοικήσεως τα έξοδα. Απ' τον λόγον τούτον οι Άγγλοι Άρμενιοι ξεερίζοντες το ζήτημα από οικονομικής άνόψεως γνωματεύουν, ότι συμφέρει εις την Άγγλιαν ή αποχώρησις και ή προσδοκήσι της Κύπρου εις την Ελλάδα.

καθόσον επιστροφή εις την Τουρκίαν είναι άδύνατος κατά το φρόνημα των Άγγλων.

Ενδιαφέρει λοιπόν τους Έλληνας ή μελέτη της Άγγλοαλλικής συνεννόησεως; επί του άπορριπτος την Αιγύπτου μέρους. Και δεν άρκεί μόνον ή μελέτη. Πρέπει να σπουδάσουν τον Άγγλικόν χαρακτήρα. Ας εξηκολούθησιν οι περιδοκούντες και οι διοικούντες να λένουν εις κάθε περίστασις.

— Όχι κύριε, δεν είναι ή Άγγλία μόνη, είναι και άλλα δυνάμεις ή όποια άγαπή την Ελλάδα, τότε ούς εις ού Πικρή κουκιά, ούς εις έχω δρυχ κινιά.

ΟΙ ΧΡΟΝΟΙ ΜΕΤΑΒΛΑΔΟΥΝΤΑΙ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ ΜΕΤ' ΑΥΤΩΝ

Ο Βασιλεύς κατά τηλεγραφικώς ειδήσεις επανέλθων εις Αθήνας συνεχάρη τον κ. Βενιζέλον διὰ τας εν τη Βουλῇ δηλώσεις του. Αλλά κατά το 1897 άλλαι γλώσαι έπεκράτουν. Τότε εκκινούσαν οι ρήσεις, ότι θα τεθῇ ο Βασιλεύς επί κεφαλῆς 300,000 Έλλήνων διὰ να λύση το Ανατολικόν ζήτημα.

Ας υποσθῇ τώρα, ότι κατά το 97 έπεκράτουν αι ιδέαι του κ. Βενιζέλου, ή εξηκολούθουν επικρατούσαι οι ιδέαι του Τριούκκη το 1889, όταν έβροντοζώησαν. Αλλ' δεν θα είχεν ή Ελλάδα το ήθικόν της ύψος σήμεραν και ή οικονομική της κατάστασις δεν θα ήτο καλύτερα; Και όταν ή Ελλάδα σήμεραν θα εύρισκετο υπό τους δύο τούτους έτους, δεν θα ήτο και άλλοιζ ή δηλωσις του κ. Βενιζέλου περί αδυναμίας της Ελλάδος; Δεν πρόκειται περί

πολέμου. Τοιαύτη ιδέα είναι εξωπραγματική και αν άκόμη εύρισκετο ή Ελλάδα πρό του 97. Θά ήδύνατο όμως ή Ελλάδα να είπῃ φίλικώς και άβυσσοπῶς και εις την Τουρκίαν και εις την Εύρωπην.

— Φρονείτε, ότι ή πολιτική των Ναυάρχων είναι σύμφωνος προς την Δικαιοσύνην και τὰ διεθνή νόμιμα.

Αυτό μόνον. Και ή φωνή της θα ήτο σεβαστή. Αλλ' οι Έλληνες ήκουον τον Δηλιγιάννην κηρύσσοντα: «Ο Βασιλεύς ήγεσται και ή Κυβέρνησις έπειται.»

Και ήκουον τὰ τηλεγραφήματα: Ο Βασιλεύς θα άναβῇ τὴν ήπικον επί κεφαλῆς 300,000 Έλλήνων Παισιδείας, Καπαδοκίας, Λαδίας τε και Γαλατίας.

Και ήκουον τὴν «Ακρόπολιν» λέγουσαν: — «Ανεμος εὐνοϊκός πνέει ἐκ βορρᾶς.

Και έπειτα: Και έπειτα μετὰ την συμφορὴν και τον έξουτελισμὸν μᾶς έλεγον. — Φυρώστατε τὰ τώρα όλα αυτά εις τον Έλληνικόν γαίβαρον! Και μᾶς τὰ είπεν ο Δηλιγιάννης με Ένα τόνον εγκωδίστατον και ή «Ακρόπολις» διὰ σειρᾶς άρθρων ξεστειπώτων.

Σήμερον έρχονται και έταίνον την δήλωσιν του κ. Βενιζέλου, ότι ή Ελλάδα είναι γυμνή και είναι ούτως γυμνή, άρῶ παρεκέλευσαν άνευ άνάγκης τὰ πράγματα διὰ να είπουν αυτές τας δηλώσεις, χωρίς κανείς να τους προκαλῇ. Και να αυτοεκρινώνται μόνοι των.

Έτσι. Tempora Mutantur et nos cum il lis Mwtamus.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ ΕΙΣ ΜΕΤΟΧΟΥΣ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΑΧΜΑΙ 50,000,000 ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Εν Λονδίνω, Αλεξανδρείᾳ, Καίρω, Καρτούμ, Κων/πόλει (έν Ραλατά και Σταμπούλ,) Θεσσαλονίκη, Καββάλλα, Σύμωρη, Πειραιᾷ, Πάτραις, Βόλῳ, Σύρῳ, Κολάμυς, Λαρίσση, Τριπόλει, Χανίοις, Ηρακλείῳ, Ρεθύμνῳ Κρήτης.

Τηλεγραφικῇ διεύθυνσις: ΑΘΗΝΑ-ΓΚΗ
Η Τράπεζα Αθηνῶν εκτελεῖ πάντας Τραπεζικὰς εργατίας, ήτις: Προκαταβάλλει επί έμπορευμάτων, χρεωγράφων και συναλλαγματικῶν, προεξήρηται, εισπράξεις τοκομεριδίων, γραμματίων επί Ελλάδος και του Έξωτερικῶς ως και Χρηματιστικᾶς έντολής. Έκδίδει Συναλλαγματικά, Έπιτάγας, πιστωτικᾶς έντολής, ένεργεῖ δε και τηλεγραφικᾶς έντολής πληρωμῆς εις τὰς κυριότερας πόλεις της Εύρώπης. Άνέχει τρεχομένους (ρεπαρτούς).

ΤΑΜΙΕΤΤΗΡΙΟΝ
Η Διεύθυνσις της Τραπεζῆς, Αθηνῶν προς έμφύλιον του παρὰ τῷ λαῷ πνεύματος της άποκαταστάσεως προσβώρισε τῶν 4 οῶ έντηνως διὰ τας εν τῷ Τραπεζικῷ τῶν καταθέσεις, άποδοτέας εις πρώτην ζήτησιν παρέχοντα πᾶς τας εύκολίας διὰ τας καταθέσεις και απολήψεις τῶν πελατῶν της.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ
Η ΤΡΑΠΕΖΑ δέχεται καταθέσεις εις χρυσόν, εις έπιταγὰς cheques επί του έξωτερικῶς και εις τραπεζογραμμάτια, πληρωσίου α τόνον.
Διὰ καταθέσεις άποδοτέας εις πρώτην ζήτησιν 3
Διὰ καταθέσεις άποδοτέας μετά 15 μηνῶς 3 1/2 ο
Διὰ καταθέσεις άποδοτέας μετά 1 έτος 4 ο
Διὰ καταθέσεις άποδοτέας μετά 2 έτη και επείκεινα 5 ο

Αι εις χρυσόν, πειλίσεις εἰς άποδοτέας εις 6 μηνῶν ή ενήρηθηται, αι δε εις έπιταγὰς (cheques) της Τραπεζῆς επί τῶν εν τῷ έξωτερικῷ άποδοτέων της. Οἱ δε άποδοτέοι όλοι πληρώνονται και έξκαλινον επί της 1ης Ιανουαρίου και επί της 1ης Ιουλίου έκάστον έτος.

ΤΜΗΜΑ ΤΙΤΛΩΝ
Η Τράπεζα δέχεται καταθέσεις χρεωγράφων προς φύλαξιν αντί έλαττίων δικαιωμάτων έπιφορμίζετα δε και την εισπραξιν τοκομεριδίων Έλληνικῶν και Εύρωπαϊκῶν χρεωγράφων, πάντως είδους.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο πόλεμος της Ιταλίας και των Τουρκοκρατίων παρατείνεται περισσότερο παρ' όσον ήλπιζον οι Έλληνες. Τα γεγονότα του είναι περιωρισμένα και τὰ έπειστικά του στερούνται της μεγαλοπρεπούς δραματικότητας, την όποιαν παρουσιάζουν οι προγενέστεροι πόλεμοι των μεγάλων έθνών και αυτής της Τουρκίας. Βεβαίως οι Ιταλοί επέδειξαν άνδρείαν, καρτερικότητα, πατριωτισμόν και παράστασιν μεγαλείου κατά ζήρην και θάλασσαν.

Αλλά την φαντασίαν των Λαών δεν εξάπτουν αι άσχημαίαι και αι μικρομάχαι, όσον και αν εέρουν στρατιωτικήν εκτίμησιν μεγάλην. Οι Λαοί θέλουν εν Τολεράντων, μίαν Γαίαν, μίαν Σαδάν, εν Σιδάν, μίαν Πλευσαν, εν Πέρη—Αρθρούρ, εν Τρανσβαλ διὰ να άπασχολήσουν την φαντασίαν των και να θανατώσουν.

Και ταύτα λείπουν από τον παρόντα πόλεμον.

ΔΙΑΤΙ ΛΕΙΠΟΥΝ

Και λείπουν, διότι οι όροι, ύρ' ούς διεζήτησε ο πόλεμος δεν είναι εύνοικοι προς τοιαύτα πολεμικά μεγαλεία. Πόλεμος εις τας Σαχάρας, εις τας έσσεις, κατά λαών νομαδικών, οι όποιοι σήμεραν είναι έδω και αύριον άλλαχοι, δεν ήμπερει να εκτυλίξουν ούτε το μεγαλείον το δραματικόν, ούτε της στρατιωτικής τέχνης την λαμπρότητα. Είναι κλεπτοπλεμος. Έκεί που ήδυνάτο να δράση ο Ιταλός δεν ήμπερει. Τον άποκλείουν και εν Αδριατική και εν τῷ Αιγαίῳ.

Όσοι νομίζουν, ότι ή Ιταλία πλεμεί κατά της Τουρκίας, πλανώνται. Απεναντίας την Ιταλίαν πολεμούν ή Ρωσία, ή Γερμανία, ή Γαλλία, ή Αυστρία, ή Άγγλία, ήλη ή Εύρώπη.

Δεν την άρίνουν να κινηθῇ ούτε δεξιά, ούτε άριστερά, ούτε πλαισίως. Όλων το κήρυγμα περιορίζεται εις το μᾶ και μᾶ. Η δε Ιταλία διεζήτησε πραγματικόν πόλεμον κατά της διπλωματίας πολύ μεγαλειότερον και δεινότερον ή επί των όσεων της Αραβίας. Και πολεμεί κατά φίλων και συμμάχων, και την πολεμικὴν σκληρότερον οι φίλοι.

Εντεθεν ή πτωχεία της πολεμικής και ή ψυχική αδυναμία των ελληρικῶν φίλων της Ιταλίας, της Έλληνικής φυλής.

ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΔΑΓΜΑ

Άφου ή Ιταλία με συμμάχιας γραπτάς και με σπουδὰς προεργασίας δεξέσθην και άριστερώθεν σφίγγεται μέχρις άσφυκτίας, τι είχαν μέσα εις το μυαλό των οι πρωτεργάται του Έλληνοτουρκικού πολέμου όρατοί και άρατοί; Τς ήνέησαν οι έξυπνοι Έλληνες;

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΧΡΗΣΤΟΥ ΒΑΡΙΑΝΤΖΑ ΚΑΙ ΣΙΑ (ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ)

Νεωσι ίδρυθὲν και τελευταίως ανακαινισθὲν και πλουτισθὲν τελείως

ΕΝ ΠΑΤΡΙΑΣ
92 — Όδὸς Καννακίη — 92.
ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΟΙΑΝΔΗΠΟΤΕ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ

Η ΠΤΩΧΥΣΙΣ ΖΕΡΒΟΥΔΑΧΗ

Ένας οίκος μέγας έμπορικῶς, ο οίκος Ζερβουδάκη εκηρύχθη εις κατάστασιν πτωχεύσεως υπό των δικαστηρίων της Αλεξανδρείας. Η δράσις του υπήρξε εν των μεγαλειτέρων της Έλληνικής δραστηκότητος. Οίκος άρχαίος φθάσας εις άκμήν ζήλητην και παντοδύναμον. Το όνομά του γνωστότατον εν Ελλάδι και εις όλον τον έμπορικόν κόσμον.

Ηδη ύπέστη κλονισμὸν εκ δυσμενῶν περιστάσεων.

Εν των μελῶν του οίκου τούτου ο Γ. Ζερβουδάκης ο και βουλευτής Αττικής και Βοιωτίας προεφύλακισθη δι' έντάλματος των εν Αλεξανδρείᾳ δικαστηρίων.

Αλλ' εν τῷ άτυχήματι τούτῳ βλέπομεν μίαν στάσιν μερίδος του τύπου αξιοκατάκριτον. Αντι να εκληθῶσιν θλίβιν διὰ το πάθημα οίκου τιμήσαντος το Έλληνικόν όνομα ρίπτουν βέλη κακεντρεχείας. Χωρίς να γνωρίζουν τὰ της υποθέσεως άποκαλόν τον άτυχήσαντα πλαστογράφον, άπατεώνα, κλέπην και δι' άλλο ή είδυσσομάνια έφευρίσκει διὰ να κινήσῃ το ενδιαφέρον των άρτισκομένων εις τὰ εγκλήματα. Δεν έχουν την υπομονήν να περιμείνουν το φῶς της δικαιοσύνης και τότε να γείνουν δικασταί και πρόμαχοι της τιμῆς και της ήθικῆς. Έναν κύκλον άπεραντον εργασιῶν πολυπλόκων, μίαν γιγαντιαίαν χρηματικὴν συναλλαγὴν, την ανέλυσαν εν μᾶ νυκτί και άνεδρον εγκλήματα άνήκουστα. Και ή γλωσσαλγία εύρε τραπὴν άφθονον.

Δεν γνωρίζεμεν ούτε κατά πρόσωπον τον Ζερβουδάκη. Αλλά δεν δύναμεθα να μη καταδικάσωμεν το σύστημα της δυσφημισσεως ενός οίκου επί έτη ασθαστοῦ και σημαίνοντος και παντοδύναμου και τιμώντος την Ελλάδα. Οι ήθικολόγοι έχουν καιρόν να λαλήσουν μετὰ την δικαιοσύνην.

ΟΙ ΚΡΗΤΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακήν, ως προσκηρύχθη, οι Κρήτες προσήλθον ένοπλοι εις Γαλατάν των Χανίων, εις Ηράκλειον, Ρέθυμον, Κυδωνίαις και άλλαχοι και εξέλεξαν τους πληρεξούσιους των, οι όποιοι θα συγκροτήσουν την επαναστατικήν Συνέλευσιν.

Πρὸ της έκλογῆς ήμνησαν διάφοροι άρχηγοί περί του σκοπού του κινήματος. Όλοι δε συντηρήθησαν εις εν και το αυτό πνεύμα. Δεν πολεμούν την Έλληνικήν Κυβέρνησιν, δεν άποκρούουν τας γνώμας της. Τιμῶν και υπερηφανεύονται διὰ τον κ. Βενιζέλον διοικούντα την Ελλάδα έλην. Το κίνημα των άποδίδει εις την ένίσχυσιν των προσπαθειῶν του όπως έπιτευχῇ ή ένωσις, εις γν έμμένουν στερρῶς και άπαρσαλεύτως. Εγκήρυξαν Βασιλέα και δεν έχουν Βασιλέα. Είναι Ηγεμονία και δεν έχουν Ηγεμόνα. Τοιαύτη κατάστασις άφύρητος πρέπει να λήξη. Θά αναφερόμεν εις τας Δυνάμεις, θά άνακινήσουν το ζήτημα και θά ζητήσουν. Σπως τέλος πάντων ή Εύρώπη λάβῃ μίαν ώρισμένην άπόφασιν περί Κρήτης.

Δεν πιστεύουν εις τας φήμας εξ Αθηνών, ότι αι Δυνάμεις θά ανακαταλάβουν την Κρήτην. Τοιστόν τι δεν υπνηλίσθησαν αι Δυνάμεις. Υπέδειξαν μόνον, ότι πρέπει να τηρήσουν την τάξιν, να φεισθῶν και να προστατεύσουν τους συμπολίτας των Μουσουλμάνους τοῦθ' υπερ είναι και θά ήναι ή πρωτίστη μέριμνα της επαναστατικής Συνελεύσεως.

Ίσος το κίνημα, το έποικον κατά τον κ.

Βενιζέλον θά προεκάλει πόλεμον και έπιβρομήν της Τουρκίας κατά της Ελλάδος. Κίνημα ειρηνικόν, κίνημα πολιτικῶν ελευθεριῶν διὰ να καταρτίξουν Κυβερνήσεις και να άπειθύνωνται εις τας Δυνάμεις, αἱτινες κρατούν εις χείρας των της Κρήτης τὰ πεπρωμένα.

Και όμως ο κ. Βενιζέλος πρέσβλεπε πόλεμους και ανακατοχὰς και υποδουλώσεις της Κρήτης.

Και όμως εξέθεσε την γυμνότητα της Ελλάδος επισήμως και άνευ ανάγκης, ενθ' όλοι οι Έλληνες γνωρίζουν τὰ χάγια του Κράτους αυτοῦ αισθάνονται ότι ο πόλεμος είναι καταστροφή. Διαφρονούν δὲ μόνον, ότι δεν έπρεπε να χαρακτήρισθῃ το κίνημα των Κρητῶν ως το έλαχαιτήριον, ως ραδιοργάν των κομματικῶν σκοποῦσαν πρὸς τὴν κήρυξιν του πολέμου μεταξύ Τουρκίας και Ελλάδος.

Και επαναλαμβάνομεν. Δεν υπήρξεν άτυχεστέρα Συνεδρίασις της Βουλῆς, όσον ή της 10 Νοεμβρίου και έπιδολεστέρα άγόρευσις, όσον ή άγόρευσις του κ. Βενιζέλου.

Επιμένοντες εις την κρίσιν μας. Η έθλωσις του κ. Βενιζέλου ήτο άπάντησις και παραδοχή των αἰτημάτων της Τουρκίας. Και μη δύναμενος να την την διατύπωσῃ διὰ του Υπουργείου των Έξωτερικῶν την διέτύπωσε διὰ της Έλληνικής Βουλῆς.

Και 202 βουλευται άνέκρινον όλα ταύτα διὰ χειροκροτημάτων!!

ΤΑ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ο Βασιλεύς, καθώς λέγουν, συνεχάρη τον κ. Βενιζέλον διὰ την άρίστην διαγωγήν του Κρητικού ζητήματος και τας πολιτικᾶς του δηλώσεις προς την Τουρκίαν και τους Έλληνας διὰ την στρατιωτικήν των γυμνότητα.

Η είδησις μᾶς ξενίζει πολυεπίως διὰ πολλούς λόγους. Ότι ο Βασιλεύς απέδιδε τας δηλώσεις του Βενιζέλου ήτο περιττόν να μᾶς το ανακινώσουν. Η διατήρησις του Υπουργείου σημαίνει πλήρη έμπιστοσύνην του Στάμματος και πᾶσα έπιδιοκμασία παρέλκει.

Άλλως ήτο άδύνατον ο κ. Βενιζέλος να προβῇ εις τοιαύτας δηλώσεις σοβαρωτάτας, άνευ της εκ των προτέρων γνώσεως του Βασιλέως. Ο Τηλέγραφος και το Τηλέφωνον δεν έρευνήθησαν διὰ συνεννόησεως καινοτάτων σκεψων, αλλά δι' έξυπνότητιν άντικειμένων ύψηλῆς πολιτικῆς. Είναι δυνατόν ο κ. Βενιζέλος να προέβῃ αυτοδούλως εις πράξεις σοβαρωτάτας εν άγνοία του Βασιλέως;

Αλλά μᾶς ξενίζει ακόμη και ο τρόπος της άποδοχῆς και έπιδιοκμασίας της πολιτικῆς του κ. Βενιζέλου.

Το Κρητικόν ζήτημα είναι εκ των σοβαρωτάτων. Άντηχεῖ την Εύρωπικήν διπλωματίαν σπουδαίως. Απειλεῖ δε και την έσωτερικήν γαλήνην του Κράτους και έμποικεί φόβους εις το υποδουλόν γένος.

Και το έδηλοῦνται συγχρητήρια διὰ την πολιτικήν της Κυβερνήσεως.

Τὰ συγχρητήρια είναι έξαρσις σεβαστά μετὰ πλήρη μελέτην των ζητημάτων. Έκεί εν Υπουργικῷ Συμβουλίῳ εκτίθεται πλήρως ή πολιτική κατάστασις και ο Ηγεμὸν άκούεται, και κρίνει άσφαλῶς. Πῶς έμαθεν ο Ηγεμὸν τας λεπτομερείας του Κρητικού ζητήματος των τελευταίων ημερῶν, τας συνταρσεις των Κρητικῶν εκλογῶν, και ποῦ θά καταλήξῃ εν ζήτημα, έξελισσόμενον από άγνώστον εις το άγνωστον;

Διὰ να ήναι μία πολιτική όβρα έπιδιοκμασίας

„Η ΚΡΑΥΓΗ“

ΤΟΥ ΕΚΠΝΕΟΝΤΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ
ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΚΡΙΤΙΚΗ

*Εκδιδόμενη κατά Κυριακήν

ὑπὸ Μ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑΙ δραχμαί	5
» ΕΞΑΜΗΝΟΙ »	3
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑΙ φράγκα	7
» ΕΞΑΜΗΝΟΙ »	5

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 10

ΔΙΑΦΗΜΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Έν τῇ Β'. Σελίδι: ὁ στίχος	δραχ. 1 —
» » Δ'. » » » »	» 0.80
» » Ε'. » » » »	» 0.50
» » Ζ'. » » » »	» 0.30
» » Η'. » » » »	» 0.25

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οὐγ' πλέον τῶν 10 στίχων. — δρ. 10 —

Συνδρομαὶ καὶ δημοσιεύματα
προπληρώνονται

1911 — Νοέμβριος — ἡμέρην 30

20

ΚΥΡΙΑΚΗ

πρέπει νὰ φέρη μὲν τὴν ἐν θετικὸν ἀποτέλεσμα. Ποῦ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο; Ἐπὶ τοιούτων ζητημάτων οἱ ἡγεμόνες λαμβάνουν γνώσεις δι' ἐκθέσεων ἐπισήμων καὶ ἀναπτύξεων προφορικῶν ἐν Συμβουλίοις ὑπὸ τὴν προεδρίαν των. Δὲν εἶναι ζητήματα χαριεντισμῶν τῶν ἐθνῶν αἱ πολιτικαὶ περιπέτειαι, διὰ νὰ ανταλλάσσονται καθ' ὅσον οἱ κοινότητες διαλόγοι — τί κάνουν, εἶται καλὰ; πολὺ καλὰ εὐχαριστῶ, παρακαλῶ!!

Ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι προσεγγίσκαμεν τὴν βασιλείαν τοῦ Ὁθωμανοῦ κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν καὶ ἐπὶ τεσσαράκοντα ὁκτὼ ἔτη παρεκολουθήσαμεν τὴν Βασιλείαν τοῦ Γεωργίου ἐκ πληττόμεθα διὰ τὰ παράδοξα αὐτὰ φαινόμενα. Ποία σοβαρότης καὶ ποία ἐμβρίθεια εἰς τὰ πολιτικὰ ζητήματα ἐπὶ Ὁθωμανοῦ. Ἀνὰ πᾶν τριήμερον ἡ αἴθουσα τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τῶν Ἀνακτόρων ἦτο φωτογραφημένη καὶ ἐκεῖ ἀντηλάσσοντο αἱ σκέψεις τῶν Ὑπουργῶν μετὰ τοῦ ἡγεμόνος.

Σήμερον ὁμοῦ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Γεωργίου τὰ πολιτικὰ ζητήματα ἐξεδημοκρατίσθησαν καὶ ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ἀκούσῃ ἐπιδοκιμασίας Κυβερνητικῆς πολιτικῆς ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ Μοναρχοῦ μέχρι τῆς πλατείας τῶν Ἀνακτόρων. Μόνον οἱ Βασιλεῖς καὶ οἱ χοροὶ καὶ τὰ γεύματα φυλάττουσιν τοὺς τύπους τοῦ Μοναρχοῦ πολιτεύματος.

Ο Κ. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Αἱ δηλώσεις τοῦ κ. Βενιζέλου ἐπὶ τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος μᾶς ἐπαναφέρουν εἰς τὴν μνήμην τὸν κ. Φιλάρη καὶ τὰς πολιτικὰς αὐτοῦ ἀρχάς.

Ὁ κ. Βενιζέλος εἶπεν, ὅτι ἡ Τουρκία θὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἂν δεχθῶμεν Κρήτην βουλευτάς. Ἀλλ' ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶναι ἐτοιμή. Ἐχέει ἀνάγκην χρόνου πένος διὰ νὰ παρασκευασθῇ, νὰ μὴ διακοπῇ τὴν εἰρηνικὴν τῆς διεσθετήν, νὰ προστασιασθῇ, νὰ μὴ ὥπως μετὰ πιθανότητος διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματά της ἐπὶ τοῦ δούλου Ἑθνους.

Ὁ κ. Βενιζέλος λοιπὸν θέλει τὴν εἰρήνην διὰ νὰ παρασκευάσῃ τὸν πόλεμον. Δῆγμα τοῦτο πολιτικὸν ἄριστον.

Ἀλλ' ὁ κ. Φιλάρης εἶχε ἄλλας ιδέας. Ἐκέρυεν ἀπὸ ἐτῶν καὶ κηρύττει, ὅτι ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ἐδίδη ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας νὰ μὴ πολεμήσῃ ποτὲ κατὰ τῆς Τουρκίας. Καὶ τὸ κήρυγμά του ἐπιστεῖθη ὑπὸ μεγάλῃς μερίδος τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Ἀλλ' ἂν ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ἐδίδη ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας καὶ τὸ δέσμιον τοῦ Βασιλέως Γεωργίου ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, τότε πόσον σημεῖον ἔχουν αἱ δηλώσεις τοῦ κ. Βενιζέλου, ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν πολεμεῖ διότι εἶναι ἀνέτοιμος, ἂν ὁμοῦ παρασκευασθῇ, ἡ Ἑλλὰς θὰ διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματά της; Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ κ. Βενιζέλου εἶναι ἀληθής. Ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος οὐδεὶς, πολὺ περισσότερο ἢ Ἀγγλίας δὲν ἀρῆρατε τὸ ἀπικύτον δικαίωμα τοῦ πολέμου καὶ τῆς εἰρήνης. Μόνον ὁ Φιλάρης ἠδυνήθη νὰ σχηματίσῃ τοιαύτην τερατεῖαν συλλογισμοῦ καὶ ἐρμηνείας ἐπιστήμου ἐργατοῦ. Ὡρεῖται δὲ ὁ κ. Φιλάρης μετὰ τὰς δηλώσεις τοῦ κ. Βενιζέλου νὰ υποστηρίξῃ τὴν θεωρίαν τοῦ. Διότι εἶναι νομομαθής, διότι ὁ πῆρξεν βουλευτὴς καὶ πρῶτος ὑπουργός, διότι συνέγραψε προγραμματίας περὶ τοῦ ἂν ἔχῃ ἡ δὲν ἔχει ἡ Ἑλλὰς δικαίωμα πολέμου, διότι τέλος ἡ αὐτὴ εἶναι πολιτικὸς ἀεροθούπος ἢ οἱ πιστεύοντες ὅτι ἡ Ἑλλὰς εἶναι Κράτος ἀνεξάρτητον μὲ ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ πολέμου καὶ τῆς εἰρήνης, εἶναι μωροὶ καὶ ἡλίθιοι.

Καὶ ὠρεῖται ὁ κ. Φιλάρης νὰ ἐμνησθῇ σήμερον ὅτι ὁ κ. Βενιζέλος θέσσε τὸ ζήτημα τοῦ πολέμου καὶ τῆς εἰρήνης πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς. Ἡ θέσις του καὶ ἡ υποχρέωσις του ἦτο νὰ κηρύξῃ ἐνώπιον τῶν ὁμοφρόνων του, ὅτι οὐδεὶς φόβος ἐκ τοῦ πολέμου, διότι ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος ἐδεσμεύθη διεθνῶς νὰ μὴ πολεμήσῃ ποτὲ κατὰ τῆς Τουρκίας.

Ἀλλὰ τοῦτο ἀπέφυγεν ὁ κ. Φιλάρης. Καὶ ὁμοῦ ἐγένετο Ὑπουργός. Καὶ μετὰ ταῦτα μὲν ἡ Ἑλλὰς ἐπίστευεν, ὅτι θὰ ἐπα-

νακτῆται τὰ δικαιώματά της. Καὶ ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ὑπέγραψε τὸν διορισμὸν του!! Καὶ ἐπίστευον τὸν κ. Φιλάρη οἱ μωροὶ καὶ ἡχορπηδῶν οἱ μωροὶ δέντες.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΔΙΑΦΩΝΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ Κ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΝ

Οἱ ἀνταγωνισμοὶ τῆς «Κραυγῆς» θὰ ἐνδυμῶνται, διὸ ὁ Βασιλεὺς ἐν τινι συνελευσίᾳ του ἐν Κοπεγχάγῃ ἐγνωμάτευσεν, διὸ οὐδεὶς φόβος περὶ πολέμου ὑπάρχει. Ὁ πόλεμος θὰ περιορισθῇ ἐν Ἀφρικῇ, ἡ Τριπολις θὰ προσεσθῇ εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ὅλα θὰ τελειώσουν μὲ χάρα. Ἀν καὶ πιθανότης πολέμου ὑφίστατο, δὲν θὰ ἔμεινεν ἡ νύχτος ἐν Κοπεγχάγῃ, ἀλλὰ θὰ ἐσπενδεν εἰς Ἀθήνας. Ὁ κ. Βενιζέλος ὁμοῦ πρὸ ἄθ' ἡμερῶν ἐν τῇ Βουλῇ διεκήρυξεν, ὅτι βλέπει τὸν πόλεμον κατερχόμενον ἐκ Τουρκίας καὶ ἐτέστησε τὴν προσοχὴν τῆς Βουλῆς νὰ κάθῃται φρόνιμα. Τίνα; προβλέπει; νὰ πιστεύωμεν τοῦ Βασιλέως ἢ τοῦ Πρωθυπουργοῦ;

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Οἱ Βασιλεῖς ἐπὶ νῆσον ἐξ Εὐρώπης μετὰ πολὺμηνον ἀπουσίαν.

Ὁ Βασιλεὺς ἐκ τοῦ Αἰῶς Λεμπαιν καὶ ἡ Βασίλισσα ἐκ Ρωσίας.

Οἱ μὲν Βασιλεῖς ἤκουσαν Ζήτω. Ὁ δὲ Βενιζέλος ἐδέχθη τυχχαρὴ ἡρία.

Μόνον ὁ Λαὸς δὲν ἤκουσε, τί ἔρερον ὁ Βασιλεὺς ἐξ Εὐρώπης; καὶ τί ἡ Βασίλισσα ἐκ Πετροπολεως καὶ Λεοδείας;

Καὶ τοῦτο εἶναι δι' ἡμᾶς τὸ ἐνδιαφέρον. Ὁμωρῶν, ὅτι καὶ ἐπὶ τεσσαράκοντα πέντε ἔτη, ἡ μᾶς ἔρεραν καὶ νέον, καὶ ἄλλοιον, καὶ ἀπρόσπτον;

Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο, πῶς δὲν θὰ μάθωμεν ποτε καὶ θὰ ἔχωμεν καὶ θὰ ἀκούωμεν;

— Παιδί φέρε μᾶς τὰ ἴδια.

Ἐν Ἑλλάδι ἡ πολιτικὴ εἶναι μία καρετ-ζωτίνη.

ΚΟΚΚΟΡΗΣ

Παρέλκυθε ὀλίγη ιδιοτροπία ὑφίσματα τὸ ἐμπορορραφεῖον Ἑκκόκορη, οἱ θέλοντες νὰ ἐνδουθώσιν ὅλως ιδιοτρόπως ἃς σπένσωσιν.

Θ. Π. ΒΑΡΖΑΝΗ

ΓΑΛΛΙΚΟΝ & ΔΙΕΘΝΕΣ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΜΕΓΑ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ἀριθ. Τηλεφώνου 130 — ὁδὸς ἀνεξαρτησίας ἀριθ. 13

Τὸ Βιβλιοπωλεῖον ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ εἶναι τὸ μόνον τέλειον ἐν Πάτρει.

Προμηθεύεται καὶ ἐκάστην ἡπ' εὐθείας ἐξ Εὐρώπης πλῆθος ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ, ΠΕΡΟΛΙΚΩΝ καὶ Ο.ΤΙ ΝΕΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ἐκδίδεται.

Παρακολουθεῖ τὴν Παγκόσμιον φιλολογίαν

Ἐκτελεῖ παραγγελλίας κατὰ δούλην τῶν Βιβλιοφίλων.